

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Τὸ γράμματόσημον.—Ἡ εἰσαγωγή του καὶ ἡ ὑπερτέρα τοῦ Πανδραχίου.—Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κόλριτζ.— Ἡ πρότασις τοῦ Χίλλ.— Ἡ ἐννομοσύνη ποὺ ἐρχεται μετὰ τὴν αἰχμαίαν.

Ἡ χρῆσις τοῦ γράμματόσημου ἀπὸ τὰ ταχυδρομεία χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1839. Ἀπὸ τότε ἔγιναν ἀλλεπάλληλα μεταρρυθμίσεις οἱ ὁποῖοι ἐτελειοποίησαν τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν σὲς Ἐδω-καϊκῆς χώρας. Πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἡ δαπάνη πρὸς ἀποστολὴν ἐνδὸς γράμματος ἦτο σημαντική. Μία ἀλλή ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἐστὶ Παρίσι ἵθαλε γραμματόσημα 2 φράγκων. Ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἐπὶ Γιβραλτὰρ 3,60 φράγκα, ἐπὶν Αἴγυπτο 3,85, ἐπὶν Ἀμερικὴν καὶ ἀπὸν Καναδά, 50.

Ἡ πρόσδος καὶ ἡ γαυδαία ἐξέλιξις τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ γραμματόσημου ὁφείλεται ὁ ἓν εὐχαίτω γεγονόσ, τὸ ὁποῖον, ἀγνωσόμενον ἴσως ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἀναγνώσαντες ἐνσταθὰ δια τὸ περιεῖρον αὐτοῦ.

Τὸ 1832 ὁ διάσημος Ἀγγλὸς συγγραφεὺς καὶ εὐγενὴς Κόλριτζ σπεύδων πρὸς τὴν θάλα τὸν μικρὸν ξενάνος τῆς Σκωτικῆς πόλεως Κέουρὸν περιμένοντα τὸ ταχυδρομικὸ ἀνάλι. Καθὼς σπεύδων ἐκεῖ, ἴθαε ὁ διανομὴς τοῦ ταχυδρομείου, καὶ φώνησε μὴ ὑπηρετεῖα τοῦ ξενόδοχειον.

—Ἐχεῖς ἓνα γράμμα, μὲ, τῆς εἶπε. Κάνει ἓνα σελλίνι.
Ἡ νέα εἰπήε τοῦ γράμμα τοῦ παρατήσανε, γυρίζοντα καὶ ζα-γαυρίζοντα ἀπὸ τὰ χέσμα τῆς. Ἐπειτα τὸ ξανάδωσε ἀπὸν διανομὴ λέγοντασ ὅτι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸν ποῦ τῆς ἐπτοῖσε.

Ὁ διανομὴς, συνειδητόσ, φαίνεται, σὲ παροῖσιε ἀρνῆσιε, ξανάβαλε τὸ γράμμα ἀπὸν σακκί του, καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμου του. Ὁ Κόλριτζ τὸν ἐφώνησε καὶ τὸν εἶπε :

—Νά, πάρε τὸ σελλίνι, παλλικὴρί μου, καὶ ὀδε τὸ γράμμα σπὴν νέα αὐτή.

Ἡ ὑπηρετεῖα εὐχαριστοσε τὸν ταξειδιώτη γιὰ τὴν συμπαθεῖν του, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε :

—Ἐξοδεῖσατε ἀδικίωσ τὰ χημάτᾶ σαε, κόριε, παρατήρησατε ἀπὸ τὸ γράμμα δὲν εἶχε μέσα γραμμένῃ ὄδε τι λέξη. Σὲ σαε ποῦ μού εἰδείσατε τὸσπ καλοσῶνη μουρῶ νὰ φανερώσω τὸ μουσικό του. Εἶμαι ὀρφανὴ καὶ ἄλλον συγγενὴ δὲν εἶχω ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ μου, ποῦ εἶναι στρατιώτῆ καὶ ὑπηρετεῖ ὁ ἓν αὐτάγμα σὰ κάτω μέρη τῆς Ἀγγλίας. Βρῆκαμε ἀπὸν ἓνα μέσο γιὰ νὰ συνεννοῦσαστε ὁ ἓναε μὲ τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ ξοδεῖσμε τίποτε. Ἐτοι συμφωνήσαμε νὰ μού αὐάνει ἐκεῖνοσ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔχον μέσα ἐναχαρτὶ ἀγραφοὶ καὶ ἰσοχὸ μόνον μικροῦ ἐπιγραφή, ἀλλὰ ἐσυμφωνήσαμε ἀκόμα νὰ προσθέτῃ μερικὰ ἰδιωτεῖρα σημεῖα, κοντὰ σὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀπὸ μού λένε ὅτι ὁ ἀδελφὸσ εἶνε ὄγής.

Ὁ Κόλριτζ κατάλαβε τὴν ἐξηκην ἐπινοπή τουε καὶ ἐδημοσίεσε τὸ ἀνεκδότο αὐτό σὲ τῆς ἐφημερίδεσ, χωρὶε νὰ κατονομάζῃ τὸσπν καὶ πρόσωπα.

Τῆς ἡμέρεσ ἐκεῖνεσ περιγεῖτο ὁ Σκωτιαν ὁ δημοσιολόγοσ Ρουολάνδ Χίλλ ὁποῖοσ ἦτο γνωστόσ τότε γιὰ τῆε καινοτομίεσ του.

Ἐξ ἀφορμῆσ τοῦ μνημονοθέντοσ συμβάντοσ σκέφτηκε καὶ μελέτησε ποῦ τὴν μεταρρυθμίη τῆε ταχυδρομικῆε ὑπηρεσίας. Τὸ συμπέρασμα τῶν σκεψῶν του ἦτο νὰ καταλήξῃ νὰ προτεῖν τὸν καθιερωθῆ γιὰ ὄλαε τῆε πόλεεσ τοῦ κράτοσ ἡ πληρωμὴ ἑ-ποσ τέλοςσ ταχυδρομικοῦ καὶ ὄρισε τὸ ποσὸ τοῦτο σὲ μία πέννα ἦτοι προπολεμικὰ 10 λεπτά, προπληρωτέα ὄμαε σὲ δὴμόσιο, τὸ ὁποῖο ἔδινε γραμματόσημον γιὰ νὰ ἐπικολλάται σὲ τῆς ἐπιστολέε.

Ἐπρεπε ὄμαε νὰ γείνη δεκτικὴ ἡ προτεινομένη μεταρρυθμίσιε καὶ γι' αὐτό ὁ Ρουολάνδ ἀγωνισθῆκε μὲ ἐπιμονὴν καὶ καρτε-ρία γιὰ νὰ κατανικήσῃ τὰ διάφορα προσκόμματα ποῦ τοῦ παρεμ-βάλλοντο.

Τέλοσ ἡ μεταρρυθμίσιε ἐψηφισθῆκε καὶ δημοσιεύθηκε τὴν 17 Ἀγουστοῦ 1839 χωρὶε σπὴν ὑποστήρηξη τοῦ Μαρούγχαν γτὲ Βάλλασ καὶ τοῦ δοσκόε Βέλλιγκτον τοῦ νικητοῦ τοῦ Ναπο-λέοντοε.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆε ὄρχισε σὰε 10 Ἰανουαρίου 1840 ἀλλὰ ὁ ἐφευρέτῆε ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ πολλοὶε ἐξετελειομώε.

Ἀπτὶ νὰ τὸν διορίσαν προσηταμένο σπὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, τὸν προσέλαβαν ὡε βοηθὸ μόνου γιὰ δύο ἔτη καὶ μὲ μισθὸ πολὺμικρὸ. Μόλιε ἐπέρασαν τὰ δύο χρόνία τὸν ἀπέλυ-σαν χωρὶε νὰ τοῦ δώσαν καμμία ξεχωριστὴ ἀμοιβή. Ἡ ἔλλειπὴ αὐτῆε διαγωγή προκάλεσε τὴν ἀνανάγκην ὄλεε τῆε χώραε καὶ γι' αὐτό διενεργήθη ἓνα λαϊκόε ἐρωγοε κατὰ τὸν ὁποῖον συνελέχθησαν 345.000 φράγκα τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ὡε ἐνδικὴ ἀμοιβὴ εἰε τὸν Χίλλ.

Τὸ 1846 ἐγινε λόγοε σὲ Ἀγγλικὸν Κοινοβόλιον γιὰ κᾶποιεσ ἀταξίεε τοῦ ταχυδρομείου. Ἐνεχα τῶν ὁποῖων ἀνεκλήθη σπὴν ὑπηρεσίαν ὁ ἀδικητέε μεταρρυθμιστήε.

Ἀπὸ τότε ἐγκαθιδρόθη ὡε γενικόε γραμματεῖεσ καὶ μῆθορε νὰ ἐρατοπαίον τὴν ἐπιτεχίαν τῆε μεταρρυθμισεάε του. Ἡ νίκη του ὑπῆρξε ὄριστική. Τὸ κοινοβόλιον ἐψηφισεν γι' αὐτὸν ἀμοιβὴν 500.000 φράγκων καὶ τὸν τίελο καὶ τὸ μισθὸ ἰσοθῶν γενικόε γραμματεῖωε τῶν ταχυδρομειων, ἄπο ὄλεε δὲ τῆ χώρα ἀπονεμήθη-σαν πρὸε αὐτόν τιμαὶ καὶ ἐνόειξεῖε ἐννομοσύντε. Ἀπέθανε τὸ 1879 σὲ ἡλικίαν 74 ἐτώων καὶ ἐτάφη σὲ ἀγγλικὸ Πάνθεον, τοῦ Ὀδεομῆνοτε.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΛΛΑ...

Τῆε Ἐλένης Βακαρέκιε

Ἐλα καὶ πᾶ μὴ νιάζεσαι
τὰ δοξασμὲνα ἀσκήρια,
τῆε μάχηε πᾶ τὸν κίτρινου
ὄε μὴ ζῆτᾶ ἱ καρδιά,
κᾶτω ἀπὸ δέντρο δάστυκνω
μᾶγτᾶ τὰ δὲν μου χέμα
θενὰ σὲ φέρω νὰ θωρεῖε
δνειράτω γλυκί.

γάλλα νὰ σὲ κοιμήσοῦνε
σὲ μέρα σκεκτενί.
Κ' ἡ Φὸσ' ὄλε χαρούμενη
μὲ μῆριε δρὸ φωνεε
θενὰ σοῦ λέει νὰ ξεχνᾶε,
τῆε μᾶχηε τῆ βουή
τόσοε κιντῶνουσ ἀμειροεε,
τῆε νίκηε εἰε στυγιεε.

Τὸ μέτωπό σου τῶν δαδῶν
οἱ κλῶνοι θενὰ γγίζου
θὰ σοῦ φιλοῦν τὰ πόδια σου
οἱ βελονδῆν' ἀνθοῖ,
τὸ μαγικὸ μουμουροπτο
οἱ ἔξερσοῖ θὰ οἰζύζου
(*Τραγοῦδία τῆε Αἰθῆεε*)

Καὶ τοῦ βραδιού τὸ θάμψωμα
κ' ἡ ὀροσισμένη ἀργη
θὰ χύσοῦν μέσ' σὰ σπῆται σοῦ
λάμπηε τρεμουλιαστέε,
θὰ σοῦ γεννήσει ἡ στυλιά
τὸ γόβο σπὴν ψυχᾶ.

Μετρω. Ζαχαρίεου

ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ

Κι' ὁ Ἡλιὸε γιὰ τὸ ὄρομο του τὸ μακρινὸ ξεκίπτε
Γῆρω σπὴ γη,
Καὶ ἀσπεράμα τοῦστανε : Μαζῆ κα' ἐμείε θελαρῶνοε,
Γῆρω σπὴ γη.

Κι' ὁ Ἡλιὸε τὰ μαλῶνει τα : Στὸ σπῆτι θὰ καθοτε.
Γιατί, ματάμα μου χρὸσε, κοντὸ μου θελαρῶνοε.
Στὸ φλογιομένο ὄρομο μου,— γῆρω σπὴ γη.

Καὶ τῶσπο σὲ φεγγάρι πεῖ πῆγαν τάγαλημένο.
Μεε τῆ νυχτιά,
Κι' εἶπαν : Σὲ ποῦ σὰ σύννεφα τὸ θερόν ἐχειε σπήμεν,
Μεε τῆ νυχτιά,

Ἄφοε μαζὶ ὀον νᾶρῶνοε, εἰ μὲ τὸ φῶε ποῦ χόνειε
Γλυκί, τὰ μάτια μαε εἰο ποτὲ δὲ μᾶε τὰ ὀφῶνεε,
Καὶ γιὰ σοντῆρομα εἰπαρὲ τὰ—μείε τῆ νυχτιά.

Καλῶε ὠρίοσατε, ἄσπο μα, φεγγάρι ἄγαλημένο,
Μεε τῆ νυχτιά,
Μεε τὴν καρδιά μαε ξερετε τὸ εἰ ἔχομε κρημμένο.
Μεε τῆ νυχτιά.

Ἐλάτε, τὴν ὄρνᾶνια χύστε φεγγροβόλι σαε.
Γιὰ νὰ μοσῶω νὰ χωρῶ ἡ ὀνειροετὸ μαζῆ σαε
Σὲ παιγιδιάμα ὄλαρα.— μείε τῆ νυχτιά.

Μετρω. Ἀγιδόε Θέρεου

Η ΟΡΦΑΝΗ

Τοῦ Γουεὸγεωεργε

Ἐκακοῖκοσε ἔε τὸ μικρὸ χωριό τῆε,
σὲ μία λαγκαδιᾶ μοναχίε,
Κανείε ἐκεῖ νὰ πῆ τὸν ἔλαιν οἰε,
ὄλιγοὶ νὰ τὴν ἄγαποῖν ἐκεῖ.

Σεμνὶ ὄσᾶν τὸ ἀνθοε ποῦ μοσχοβολεῖ
μοσχορημένο κᾶτω ἀπὸ ἓνα βράχο,
ὠριάε ὄσᾶν τὸ ἄσπο π' ἀκτινοβολεῖ
ἠπλά ἔε τὸν σθρανὸ, ἔνα καὶ μονάχο.

Ἐτῶσ' ἐκεῖ.— Καὶ τῶρα ποῖεσ θομάται
τὸ εἰμορφο κορτίε τὸ θορανᾶ ;
Τὸ ἀνθοε πᾶγε, τὸ ἄσπο ἔσοῦσε... Κομᾶται.
Ἄλλᾶ ἐγὼ ποτὲ μου δὲν τὴν ἄπονωᾶ.

Μετρω. Δ. Βικέλε

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ Στεκκεῖετη

Στὸ ἔρημικὸ, σὲ ἀσκεινὸ ἀκρογιάλι
κᾶθετῆε κᾶποε ποῦ σπῆα κρατάε
μ' ἀμφοῖλιά καὶ ὄλιγοὶ τὸ κεφάλι
καὶ τ' ἀφορομένα κᾶματα ρωτάε :

Θέλω νὰ μάθω, πέτε μου, ποῖο νᾶνε
τὸ μουσικὸ τοῦ βίον ποῦ μὲ παιδεύεἰ :
σὺ ἄνθρωποε ποῖθ' ἔρχοντα ποῦ πᾶνε ;
σὸν ὄρτανὸ ἠπλά ποῖεε βασίλειε ?

Τὸν κᾶματα βογγῶνε πέρα ὡε πέρα
τὸ κᾶθε ἄσπερι ἀδιόφορο ὀσαινεἰ,
τὰ ὀννεφα οκορπῶντα σπὴν αἰθέρα
κ' ἔναεε τρελλόε ἀπάντιο προμῆνεἰ.

Μετρω. Κ. Καιρεφέλε

